

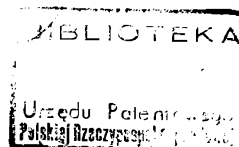
15 kwietnia 1932 r.

2

URZĄD PATENTOWY

CO4b 43/12

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 15610.

Kl. 80 b 17.

Adolf Cwenarski
(Lwów, Polska)
i Władysław Mechaniszyn
(Lwów, Polska).

Sposób wytwarzania płyt budowlanych.

Zgłoszono 7 marca 1930 r.

Udzielono 11 lutego 1932 r.

Przedmiotem wynalazku niniejszego są płyty budowlane z gipsu i igliwia sosnowego lub jodłowego, stanowiące tani materiał budowlany, nadający się do budowy zarówno wewnętrznych ścian działowych jak i ścian zewnętrznych, do obkładania ścian poddaszy, mansard, obór i t. d., oraz jako materiał do budowy ścian o szkieletach drewnianych.

Ściany budowane z cegieł lub innych kamieni budowlanych (naturalnych lub sztucznych) są stosunkowo drogie i mają wiele wad, np. przewodzą stosunkowo dobrze ciepło i dźwięki, są niepodatne, t. j. uniemożliwiają prawie wbijanie gwoźdźcia lub haków.

Powyższych wad nie posiadają ściany wykonane z płyt budowlanych według wynalazku niniejszego, które obok dostatecznej ogniotrwałości są dostatecznie trwałe i wytrzymałe, a mimo to umożliwiają łatwe wbijanie gwoździ i haków, są przytem tanie i, co jest bardzo ważne, izolują dobrze pod względem ciepła i dźwięków, a więc chronią dobrze od strat ciepła oraz od niepożądanych, nieraz bardzo przykrych dźwięków, pochodzących np. z sąsiednich mieszkań.

Płyty budowlane według wynalazku niniejszego należy wyrabiać w ten sposób, iż igliwie sosnowe lub jodłowe macza się w wrzącej wodzie (np. w wodzie mydlanej),

2 następnie wystawia je przez pewien czas na działanie słońca, wskutek czego następuje pewne przeistoczenie się masy igliwia. Po ostudzeniu tak przerobionego igliwia przerabia się je (przez wymieszanie) z zaprawą gipsową i kształtuje poszczególne płyty w formach drewnianych zapomocą prasy (np. hydraulicznej). Płyty te mogą posiadać wymiary dowolne, zależnie od potrzeby.

Rysunek uwidocznia kształt płyt budowlanych według wynalazku niniejszego oraz kilka przykładów ich zastosowania do budowy. Fig. 1 przedstawia sposób budowy naroża ściany, w widoku perspektywicznym, fig. 3 — to samo w rzucie poziomym, a fig. 2 — sposoby wyłożenia płaszczyzny poziomej, np. podłogi, łącznie ze ścianką pionową.

Do wykonania naroża, przedstawionego na fig. 1 i 3, potrzebne są trzy rodzaje płyt według wynalazku, a mianowicie płyty normalne (podłużne) 1, płyty narożne 2 oraz płyty 5 do zakończenia muru (np. otworów okiennych i t. d.). Płyty normalne posiadają: jedno występy lub żebra 3, znajdujące się na obu końcach i prostopadłe do płaszczyzny płyty, posiadającej dwa większe wymiary, a drugie — odpowiednie wyźłobienia 4. Występy oraz odpowiadające im wyźłobienia mogą być półokrągłe w przekroju lub mogą posiadać inny kształt. Płyty można wykonać również w ten sposób, aby ta sama płyta miała na jednym końcu występ 3, a na drugim — wyźłobienie 4, dzięki czemu potrzeba mniej form do ich wyrobu.

Płyty narożne są wykonane podobnie jak i normalne, z tą tylko różnicą, że zamiast być podłużne, są one złożone z dwóch ramion, tworzących kąt prosty.

Płyty 5 do zakończenia murów posiadają występ 3 (lub wyźłobienie 4) tylko z jednej strony, a drugi koniec jest ucięty prostopadłe i zupełnie płaski.

W przykładzie zastosowania płyty według wynalazku, przedstawionym na fig. 2, warstwa pozioma jest ułożona z płyt normalnych 6 oraz zakończających 7 opisanych poprzednio, a następnie wyprowadzana jest ścianka — z płyt: normalnych 8 np. z wyźłobieniem 11 i płyt zakończających 9 z występami (żebami) 10, przyczem te występy 10 oraz wyźłobienia 11 wykonane są na najwęższej, a równocześnie najdłuższej płaszczyźnie płyt 8 i 9.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób wytwarzania płyt budowlanych, znamienny tem, że igliwie macza się we wrzącej wodzie (np. w wodzie mydlanej), następnie wystawia się je na pewien czas na działanie słońca, poczem miesza się z zaprawą gipsową, a z otrzymanej w ten sposób masy kształtuje się w formach płyty budowlane zapomocą prasy, hydraulicznej lub innej.

Adolf Cwenarski.

Władysław Mechaniszyn.

Zastępca: Inż. W. Suchowiak,

rzecznik patentowy.

